

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2015. évi december hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a hűtlen kezelés büntette és más bűncselekmény miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 13.B.338/2014/27. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosbításért, a szabadságvesztés végrehajtásának a felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzése végett, míg a vádlott és védője a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt, felmentés érdekében, másodlagosan pedig enyhítés céljából jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést azzal tartotta fenn, hogy közügyektől eltiltás és vagyonelkobzás alkalmazására is indítványt tett. Perbeszédében a védő a jogorvoslati kérelmével egyezően szólalt fel.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- A vádlott ellen a Dél-Dunántúli Regionális Bűnügyi Igazgatóságon további két büntetőeljárás indult: .../2013. Bü. szám alatt nagyobb vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntette, valamint/2012. Bü. szám alatt számvitel rendje megsértésének büntette miatt (*4. sorszámú erkölcsi bizonyítvány*).
- T. J. és G. J. tulajdonában álló üzletrészek névértéke 350.000- *350.000* forint volt, míg a törvényességi felügyeleti kérelem benyújtására helyesen *2007.* december 18-án került sor.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságtól, az a vádlott védekezésével szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

A bizonyítási eljárás lefolytatása a perrendi szabályoknak megfelelően történt meg, olyan részletességgel, hogy a felmerülő ténybeli és jogi kérdésekben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. Ténymegállapításairól, a feltárt és összegyűjtött adatok tartalmi hitelességéről az elsőfokú bíróság magas színvonalon, meggyőző érveléssel adott számot, megválaszolva az egyes bizonyítékok elfogadásának vagy elvetésének az okát. Ekként az indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett, az egymásra épülő, jól követhető szempontjai rendkívül észszerűnek és támadhatatlannak bizonyultak.

Az elsőfokú bíróság figyelmét a bizonyítékok mérlegelésekor egyetlen részlet sem kerülte el, értékelő tevékenységével, a logikus gondolkodás és az életszerűség követelményeit egyformán szem előtt tartó elemzésével a másodfokú bíróság mindenben egyetértett. Így annak megismétlése helyett - döntően a tényállás mikénti megállapítását sérelmező jogorvoslati kérelmekre tekintettel - a másodfokú bíróság kizárólag a legfontosabb érvek kiragadását, előtérbe helyezését tartotta szükségesnek.

Sajátossága volt az ügynek, hogy az előzményekhez és a jelen eljárásban elbírált cselekményhez kapcsolódóan három személlyel szemben korábban már jogerős, büntetőjogi felelősséget megállapító határozat született, olyan tényeknek a rögzítésével, melyeket a vádlott vonatkozásában sem lehetett figyelmen kívül hagyni. E körben döntő jelentőséget kellett tulajdonítani annak, hogy a történések hátterében **kft1**. üzletrészeinek, mezőgazdasági tevékenységének és piaci pozíciójának a kiszervezése állott, látszólag - formai megközelítésben - legális, összefüggéseikben azonban már jogellenes és csalárd szándéka épülő magánjogi szerződések megkötésével. Bizonyosan ide tartozott az eredetileg Szlovákiában bejegyzett, ám időközben az adóhatósági nyilvántartásból törölt-..... s.r.o. elnevezésű céggel 2009. január 28-án kötött szállítási szerződés, annál is inkább, mert az teljességgel indokolatlanul az előző években felhasznált műtrágya mennyiségét messze meghaladó megrendelésről szólt.

Tovább árnyalta a helyzetet, hogy a vádlott a-..... s.r.o. cég megvásárlására elfogadható, racionális érvet nem tudott felhozni, pusztán csak azt, hogy a büntetés-végrehajtási intézetbe került tulajdonosa értékesíteni kívánta az egyébként vaskereskedelemmel foglalkozó vállalkozását. Ezt önmagában nyilvánvalóan fenntartásokkal kellett kezelni, különösen úgy, hogy - saját nyilatkozata szerint - a vádlott kétfélmillió forintnak megfelelő összeget fizetett ki a szóban forgó gazdasági társaság megszerzéséért, jól érzékelhetően törvényes üzleti elképzelés nélkül.

Semmilyen észszerű magyarázatot nem lehetett adni a vételár hozzávetőlegesen 80%-ának megfelelő összeg kifizetésére, így arra, hogy **kft1.** - a gazdasági életben teljesen szokatlanul - a legminimálisabb körülményt is mellőzve, mindenféle garancia és biztosíték hiányában 35 millió forintot utalt át az általa nem ismert-..... s.r.o. takarékszövetkezeti számlájára. Szembetűnő volt az is, hogy a 2009. február 3-án átutalt összeg jelentős része - alig egy héttel később, néhány pénzügyi tranzakciót követően - már a egyéb1 és dr.egyéb2 érdekeltségi körébe tartozó **kft2** számlájára került, miután abból a vádlott a saját jutalékát, illetve a pénzügyi intézetek a banki szolgáltatások díját levonták.

Ilyen körülmények között helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a zavaros, nehezen követhető és ellentmondásos magyarázkodásokba bocsátkozó vádlott védekezését elvetette és tényként rögzítette a szállítási szerződés színlelt jellegét, valamint azt, hogy annak megkötése kizárólag **kft1.** vagyonának a kimentését szolgálta. E ténymegállapításokat mindössze a vádlott személyi körülményeivel - az ellene folyamatban lévő büntetőeljárások adataival - kellett kiegészíteni, illetve annyiban helyesbíteni, amennyiben azt a határozat 11. oldalának 2. és 3. bekezdéseiben található nyilvánvaló elírások indokolták.

Ezt követően a tényállás kellően felderítetté és hiánytalanná vált, oly módon, hogy egyben mentesnek mutatkozott az iratellenes megállapításoktól és a téves ténybeli következtetésektől, így - a Be.352.§ (2) bekezdése értelmében - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlottbüntetőjogi felelősségére.

Következésképpen az ezt kifogásoló fellebbezések eredménytelennek bizonyultak.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a büntető törvény időbeli hatályának kérdésében. A pénzmosás büntettének büntetési tétele ugyan szigorodott - annak alsó határa a generális minimumról (2 hónapról) egy évre emelkedett - ez a halmazati büntetés kereteit azonban nem érintette, miután a jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntette már az elkövetés időpontjában is egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel volt szankcionálható. Ezért meghatározó fontosságúvá a büntetés kiszabásának általános részi rendelkezései váltak, közelebbről az, hogy - szemben az elkövetés időpontjával - az elbíráláskor már az ún. középértékből kellett kiindulni, mely súlyosabb jogkövetkezmények alkalmazását tette volna indokoltá. Mindezt a feltételes szabadságra bocsátás időközben kedvezőbbé vált lehetősége sem ellensúlyozhatta, mivel a jelen ügyben ezt az összehasonlítást nem végrehajtandó, hanem felfüggesztett szabadságvesztés szemszögéből kellett megtenni. Egy azonnali, konkrét rendelkezésben testet öltő hátrány pedig nyilvánvalóan kedvezőtlenebb annál az

eshetőleges előnyél, mely egy jövőbeli eseményhez kapcsolódik és a bekövetkezése bizonytalan.

A cselekmények minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Törvényes az 1978. évi IV. törvény 12.§ (1) bekezdésén, valamint a 85.§ (1)-(3) bekezdésein alapuló halmazati tételkeret - egy évtől hét év hat hónapig terjedő szabadságvesztésben történő - meghatározása.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta és azokat a tényleges súlyuknak megfelelően értékelte. E tekintetben nem lehetett elvonatkoztatni a belső arányosság követelményétől sem, így attól, hogy a jelen üggyel összefüggésbe hozható, az elbírált bűncselekmények elkövetésében meghatározó szerepet betöltő személyek vonatkozásában sem került sor végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására.

Ezért helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben a büntetési tételkeret alsó határához közeleső tartamban megállapított szabadságvesztés végrehajtását az 1978. évi IV. törvény 89.§ (1) és (3) bekezdéseiben írtak szerint három év próbaidőre felfüggesztette. Az így kiszabott büntetés alkalmas az 1978. évi IV. törvény 37.§-ában megfogalmazott célok elérésére, annak megváltoztatására nincs törvényes indok és lehetőség.

Nem volt tehát megalapozott a súlyosbítást, illetve enyhítést célzó jogorvoslati kérelem sem.

Az okozott vagyoni hátrány megtérülésével, a 35 millió forint visszautalásával, illetve az e körben felmerülő ellentmondásokkal és aggályokkal az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott. Eljárása mindenben megfelelt a Be.4.§ (2) bekezdésében írt követelménynek, amikor az ügyvédi letétbe helyezett pénzt - a vádlott javára döntve - tőle származóként kezelte. Ugyanakkor ilyen körülmények között - kétséget kizáró bizonyossággal - azt sem lehetett megállapítani, hogy a bűncselekmények elkövetése során szert tett-e végleges gazdagodásra, ha igen, milyen mértékben. Ez okból nem nyílt lehetőség vagyonek kobzás alkalmazására sem.

Az elsőfokú bíróság rendelkezései minden tekintetben törvényesek voltak, ezért azokat a másodfokú bíróság a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

P é c s, 2015. december 3.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 13.B.338/2014/27. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.47/2015/7. számú végzése folytán a 2015. évi december hó 3. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke